

Arrest

nr. 186 462 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2017 met refertenummer 67050.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de problemen die zouden zijn ontstaan nadat hij een imam en de sharia beledigde.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd bij 's Raads arrest nr. 174 683 van 15 september 2016 geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas en omdat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt alwaar er voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een bevestigingsbrief van de ouderen van het dorp, een tweede bevestigingsbrief van 29 september 2016 waarin staat dat verzoeker bedreigd werd en daarom Afghanistan diende te verlaten, een derde bevestigingsbrief waarin ook de inwoners van het dorp stellen dat verzoeker daar groot gevaar loopt, een vierde bevestigingsbrief van de ouderen waarin zij onder meer stellen dat verzoeker een conflict met de imam had, een vijfde bevestigingsbrief van 24 augustus 2016 waarin de politie stelt dat verzoeker problemen had met een imam en dat het onmogelijk is voor hem om in Baghlan te wonen, een dreigbrief van de Taliban waarin verwezen wordt naar zijn werk voor het communistische regime van Najibullah, foto's en video's met betrekking tot de ontvoering van zijn zoon, een kopie van de taskara's van de personen die zijn problemen in Baghlan attesteerden, alsook enkele documenten die zijn broer W. zouden toebehoren (een foto, een dankbrief en een certificaat) en waaruit moet blijken dat hij met buitenlanders samenwerkte en instond voor het leveren van brandstoffen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo ontwikkelt verzoeker een algemeen betoog aangaande zijn profiel, zijnde een bemiddeld persoon en vroeger werkzaam voor de Afghaanse inlichtingendienst KhAD, en stelt onder verwijzing naar een verslag van Refworld en de UNHCR Guidelines aangaande de 'potential risk profiles' dat hij het risico loopt om ontvoerd te worden, zonder evenwel een concreet verband met zijn individuele en persoonlijke situatie aan te tonen. Zo dient te worden vastgesteld dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij problemen heeft gekend omwille van zijn werkzaamheden bij KhAD van 1988 tot 1992 of omwille van het feit dat hij een bemiddeld persoon is. Hij verklaarde in het kader van zijn eerste asielaanvraag zelfs uitdrukkelijk dat hij geen problemen kende omwille van zijn werkzaamheden vroeger bij KhAD (gehoorverslag 22 februari, 2016, 16). Hij voerde enkel aan problemen te kennen met de mullah van zijn dorp en zijn mensen omdat hij de mullah en de sharia op grove wijze beledigd heeft (ibid., 11). Mede gelet op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vermeende vrees en problemen, haalde verzoeker geen concrete, ernstige en geloofwaardige, aan zijn vermeende profiel verbonden problemen aan. Verzoeker toont dan ook geenszins in concreto aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden gedood omwille van zijn profiel.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 174 683 van 15 september 2016. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde documenten.

Wat betreft de foto's en video's wordt in de bestreden beslissing op correcte wijze gemotiveerd dat deze makkelijk in scène kunnen gezet worden. Hetzelfde dient gezegd te worden over de fotokopieën van de foto's gevoegd bij het verzoekschrift. De littekens te zien op deze foto's bieden overigens evenmin enig uitsluitsel over de ware oorzaak van de geleden verwondingen en kunnen aldus bezwaarlijk ter ondersteuning van verzoekers asielrelaas dienen.

Zo verzoeker, onder verwijzing naar twee attesten opgesteld in het kader van een aanvraag van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarvan bij één attest zelfs de naam van de patiënt niet werd ingevuld, stelt dat hij ziek en hulpbehoevend is, stelt de Raad vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en

omissies onverkort overleidend blijven. Voor de beoordeling van de medische problemen op zich dient verzoeker zich te richten tot de daartoe geëigende procedure.

De fotokopie van de taskara van verzoeker gevoegd bij het verzoekschrift werd reeds in het kader van zijn vorige asielaanvraag bijgebracht en zijn toen ook beoordeeld door zowel de commissaris-generaal als deze Raad.

5.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en 's Raads arrest nr. 174 683 van 15 september 2016 dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsoptief beschikt in Kabul om de onveilige situatie in zijn regio van herkomst te vermijden. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende deze hervestiging.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Kabul betwist en internetartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent verwerende partij niet dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. In zoverre uit de informatie verrat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan en er in de hoofdstad Kabul zelfmoordaanslagen voorkomen, toch blijkt duidelijk dat er in Kabul geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoon dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 maart 2017, voert verzoekende partij aan dat zij bemiddeld is en een intern vluchtalternatief in Kabul voor haar niet mogelijk is aangezien zij daar helemaal geen zoon wonen heeft en zij daar het risico zou lopen om ontvoerd te worden gelet op haar verleden bij de Khad. Verzoekende partij vervolgt dat het nogal logisch is dat haar bewijzen gesolliciteerd zijn, dat is immers altijd zo, hoe zou een asielzoeker anders bewijzen kunnen indienen? Verzoekende partij stelt voorts dat de stukken die zij heeft ingediend dan ook mee in overweging moeten genomen worden. Verzoekende partij is het er ook niet mee eens dat de video-opname van tafel wordt geveegd, volgens verzoekende partij is het een doorslaggevend element en wat op de video staat kan niet zomaar in scene gezet worden, het is namelijk de lichamelijke schade.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 15 maart 2017 opgenomen grond.

Zo verzoekende partij voorhoudt dat het nogal logisch is dat haar bewijzen gesolliciteerd zijn, komt zij niet verder dan het bekritisieren van de gedane vaststellingen, zonder daadwerkelijk enig afbreuk te doen aan gedane vaststelling dat de door haar bijgebrachte bevestigingsbrieven op haar vraag zijn opgesteld en er enkel en alleen op gericht zijn haar ongeloofwaardig bevonden relaas nog eens te herhalen. Vermits deze documenten opgesteld zijn op basis van haar verklaringen, is de bewijswaarde ervan relatief en geenszins voldoende om het relaas van verzoekende als waarachtig te beschouwen. Verzoekende partij gaat er overigens aan voorbij dat de bewijswaarde van de door haar neergelegde documenten tevens ontzegt wordt omwille van volgende redenen: *“Dergelijke stukken kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. (...) De kopieën van de taskara's van de personen die enkele van deze bevestigingsbrieven zouden hebben ondertekend, herstellen uw geloofwaardigheid evenmin. Het neerleggen van een taskara bewijst nog niet dat de persoon in kwestie waarachtige verklaringen aflegt. Wat betreft de dreigbrief van de Taliban, dient te worden opgemerkt dat dit document op 9/04/1392 of 1393 (dus ten laatste eind juni 2014) zou zijn afgeleverd en dat u dit dus al veel eerder kon hebben voorgelegd. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat u nooit eerder melding maakte van het bestaan van dergelijke dreigbrief. Ook dit lijkt bijgevolg een onbetrouwbaar document. Wat betreft de foto's en video's in verband met de ontvoering van uw zoon, merkte de RvV al op dat de detentie waarvan sprake makkelijk in scène kan worden gezet. Verder legt u nog een certificaat, een dankbrief en een foto van uw broer Waheed neer. Uit deze documenten blijkt geen enkele link met uw asielmotieven. Bovendien kan uit uw relaas niet worden afgeleid dat u ooit enig probleem zou hebben ondervonden omwille van de activiteiten van uw broer.”*

Wat betreft de video-opnames, is de Raad samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat het loutere feit dat een detentie gemakkelijk in scène kan worden gezet, volstaat om aan de door verzoekende partij neergelegde beelden van de detentie van haar zoon elke bewijswaarde te ontnemen. Dat deze beelden de lichamelijke schade tonen, doet hieraan geen afbreuk daar deze geen uitsluitel bieden over de ware oorzaak van de geleden verwondingen.

Zo verzoekende partij aanvoert dat zij bemiddeld is en vreest ontvoerd te worden gelet op haar verleden bij de KhAD, herneemt de Raad dat nergens uit haar verklaringen blijkt dat zij problemen heeft gekend omwille van haar werkzaamheden bij KhAD van 1988 tot 1992 of omwille van het feit dat zij een bemiddeld persoon is. Verzoekende partij verklaarde in het kader van haar eerste asielaanvraag zelfs uitdrukkelijk dat zij geen problemen kende omwille van haar werkzaamheden vroeger bij KhAD (gehoorverslag 22 februari, 2016, 16). Zij voerde enkel aan problemen te kennen met de mullah van haar dorp en haar mensen omdat zij de mullah en de sharia op grove wijze beledigd heeft (ibid., 11). Mede gelet op de in het kader van haar eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vermeende vrees en problemen, haalt verzoekende partij geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan, verbonden aan haar vermeend profiel. Verzoeker toont dan ook

geenszins in concreto aan dat of in welke omstandigheden zij bij een vestiging in Kabul zou dreigen te worden gedood omwille van haar profiel.

Waar verzoekende partij stelt dat een intern vluchtalternatief in Kabul voor haar niet mogelijk is aangezien zij daar helemaal geen zoon wonen heeft, kan zij niet worden gevolgd. De Raad oordeelt in haar arrest nr. 174 683 van 15 september 2016 immers dat de commissaris-generaal terecht het volgende gesteld heeft: *“Bovendien mag worden verondersteld dat u en uw gezinsleden vertrouwd zijn met de stad Kabul. U stelt dat u er voor KhAD gewerkt heeft maar er later niet meer heeft gewoond, wat niet zomaar kan worden aangenomen. Zo geeft uw zoon B.(...) aan dat hij uit Parwan afkomstig is, eerder in Mazar-i Sharif verbleef maar sedert 2007 in Khairkhana, Kabul woont. Dat uw zoon in Kabul woont, klopt niet volgens u. Uw zoon stelt op zijn account ook dat hij Economie studeert aan de universiteit van Kabul. U beweert opnieuw dat dit niet mogelijk is omdat uw zoon zeventien jaar oud zou zijn. Echter, uit een post van B.(...) blijkt dat hij in 1996 geboren is en dat hij dus ongeveer twintig jaar oud moet zijn. Dat B.(...) aan de universiteit studeert is dus perfect mogelijk, te meer hij voordien naar de Azad Khan High School ging, eveneens een onderwijsinstelling in Kabul. Voorts kan worden gewezen op een foto van uw zoon W.(...) R.(...) die*

door B.(...) “king of Kabul” wordt genoemd, op diverse foto’s die in Kabul (onder meer in Shahre Naw en in het district Paghman) werden genomen en op het feit dat B.(...) geregeld lijkt te reizen tussen Kabul en Mazar en Kabul en Parwan. Uit al deze vaststellingen kan worden afgeleid dat er minstens een sterke band bestaat tussen uw familie en Kabul. Dat u behalve enkele nichten van uw vrouw geen familie zou hebben in Kabul, is gezien de duidelijke aanwezigheid van uw kinderen daar niet geloofwaardig.”

Daarenboven gaat verzoekende partij voorbij aan de volgende in het kader van haar vorige asielaanvraag gedane vaststellingen: *“(...) Immers, uit uw verklaringen is gebleken dat u een geletterd persoon bent, die behalve Dari ook Pashtou, Urdu, Oezbeeks, Russisch en wat Arabisch (...) spreekt (CGVS, p.1). U ging naar eigen zeggen tien jaar naar school en heeft in de daaropvolgende jaren een ruime werkervaring opgebouwd. U was jarenlang actief voor de Afghaanse inlichtingendiensten in Kabul, werkte later als autoreparateur en in de afgelopen jaren was u een handelaar die zaken deed in Rusland en Afghanistan. Uw talenkennis en werkervaring tonen aan dat u ook in Kabul kans op slagen heeft. (...)Voorts kan nog worden opgemerkt dat uw familie financieel draagkrachtig blijkt. U heeft jarenlang handel gedreven en kon het zich permitteren uw kinderen te laten studeren. Toen uw vrouw ziek werd, stuurde u haar met uw zoon naar India voor gespecialiseerde medische zorgen (CGVS, p.12). Om een reden die u niet wenste te verduidelijken (CGVS, p.12), verbleef uw zoon ook meerdere maanden in Istanbul. Dat de leden van uw gezin kunnen reizen en studeren, geeft aan dat u minstens naar Afghaanse normen bemiddeld bent. Verder is gebleken dat u eigenaar bent van een huis (CGVS, p.13). Uw verklaring als zou u dit huis hebben verkocht om uw zoon vrij te krijgen, is niet geloofwaardig gebleken. Uw talenkennis en werkervaring, het feit dat u ooit in Kabul heeft gewerkt, dat minstens uw twee oudste zonen in Kabul wonen en de vaststelling dat uw familie over voldoende financiële middelen kan beschikken, zijn factoren die aangeven dat in uw geval een hervestiging in Kabul zeker niet als onredelijk kan worden beschouwd.*

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...).”

Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van de commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende deze hervestiging.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS